

4. Retten har fordrejet oplysningerne om de faktiske omstændigheder vedrørende reel brug af det ældre varemærke, idet den har set bort fra afgørende oplysninger i erklæringen på tro og love navnlig vedrørende brugens tidsmæssige bestandighed.
5. Det forhold, at Retten med henblik på bedømmelsen af spørgsmålet om retsbevarende brug på afgørende måde har taget udgangspunkt i appellansens licenstagere subjektive forhold, og navnlig på afgørende måde har taget hensyn til forretningsaktivitetens omfang og licenstagere produktions- og afsætningskapacitet, udgør en tilsidesættelse af det almindelige princip om ligebehandling.
6. Der ligger også en tilsidesættelse af det almindelige princip om ligebehandling deri, at Retten er afvejet fra Rettens og Domstolens tidligere afgørelser, hvori Retten henholdsvis Domstolen fastslog, at der forelå reel brug i tilsvarende situationer.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26.2.2009 om EF-varemærker (kodificeret udgave) (EUT 2009, L 78, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Giudice di pace di L'Aquila (Italien) den 1. oktober 2018 — Gabriele Di Girolamo mod Ministero della Giustizia

(Sag C-618/18)

(2019/C 25/19)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Giudice di pace di L'Aquila

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Gabriele Di Girolamo

Sagsøgt: Ministero della Giustizia

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal de generelle principper i den gældende EU-lovgivning om EU-rettens forrang, retssikkerhed, beskyttelse af den berettigede forventning, ligestilling af sagens parter, effektiv retsbeskyttelse, retten til en uafhængig domstol og mere generelt til en retfærdig rettergang, som sikres ved artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, sammenholdt med artikel 267 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, i lyset af Domstolens praksis om den italienske stats ansvar for åbenbar tilsidesættelse af fællesskabslovgivningen begået af en ret i sidste instans, og navnlig i dom [af 30.9.2003, C-224/01, Köbler, EU:C:2003:513, af 13.6.2006, C-173/03, Traghetti del Mediterraneo, EU:C:2006:391, og af 24.11.2011, C-379/10, Kommissionen mod Italien, EU:C:2011:775], fortolkes således, at de nævnte bestemmelser og den anførte praksis fra Domstolen er til hinder for, at en medlemsstat for at begunstige sig selv og de egne offentlige myndigheder, såsom i den foreliggende situation, anvender bestemmelser — som dem, der er blevet indført ved lov nr. 18/2015 med den erklærede hensigt om at gennemføre Domstolens nævnte afgørelser, men med det væsentlige formål om at udhule deres virkninger og styre de nationale retter — der i medfør af den nye affattelse af artikel 2, stk. 3 og 3a, i lov nr. 117 af 13. april 1988 om dommeres civile ansvar indfører et begreb om ansvar i tilfælde af forsæt eller grov uagtsomhed »som følge af åbenbar tilsidesættelse af loven og EU-retten«? De omhandlede nationale bestemmelser stiller nemlig den nationale ret, som i den foreliggende situation over for valget — der uanset hvorledes det udøves bevirker, at retten pådrages civilt eller disciplinært ansvar over for staten i de sager, hvor den offentlige forvaltning er part — mellem at tilsidesætte den nationale lovgivning ved at se bort fra den, og i stedet anvende EU-retten som fortolket af Domstolen, eller at tilsidesætte EU-retten ved at anvende nationale bestemmelser, der hindrer sikring af effektiv beskyttelse og er i strid med artikel 1, stk. 3, og artikel 7 i direktiv 2003/88, med §§ 2 og 4 i rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er gennemført ved direktiv 1999/70, og med artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, som fortolket i Domstolens praksis, og navnlig i dom af [af 1.3.2012, C-393/10, O'Brien, EU:C:2012:110, og af 29.11.2017, C-214/16, King, EU:C:2017:914]?

- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, og under hensyntagen til standpunktet fra Corte costituzionale (forfatningsdomstolen) [i dom] nr. 269/2017 af 14. december 2017 på baggrund af [Domstolens dom af 5.12.2017], C-42/17, M.A.S. og M.B., EU:C:2017:936] samt i lyset af artikel 31, stk. 2, og artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, artikel 267 TEUF og artikel 4 TEU, kan den afgørelse, som Domstolen måtte træffe i den foreliggende præjudicielle forelæggelse, hvorved det fastslås, at artikel 2, stk. 3 og 3a, i lov nr. 117 af 13. april 1988 er i strid med EU-retten, i en hovedsag, hvor sagsøgte er en statslig myndighed, da sidestilles med en EU-retlig forskrift med direkte virkning, som kan anvendes umiddelbart, således at de nationale retter kan se bort fra de omhandlede uforenelige nationale bestemmelser?
- 3) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, kan en ordinær dommer da anses for at være en fastansat person, der kan sidestilles med en »fredsdommer«, som er en person med tidsbegrænset ansættelse, forudsat at den sidstnævnte har samme anciennitet i tjenesten som den ordinære dommer, med henblik på anvendelsen af § 4 i rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er gennemført ved direktiv 1999/70⁽¹⁾, hvis de udøver samme retlige funktioner, men udvælgelsesprocedurerne adskiller sig mellem ordinære dommere (udvælgelse på grundlag af kvalifikationsbeviser og udvælgelsesprøve, fastansættelse og væsentlig uafsættelighed, undtagen i de lidet hyppige tilfælde af meget alvorlig tilsidesættelse af de erhvervsmæssige forpligtelser) og fredsdommere (udvælgelse på grundlag af kvalifikationsbeviser, tidsbegrænset kontrakt, som skønsmæssigt kan forlænges på grundlag af det positive udfald af den periodiske faglige vurdering fra Consiglio superiore della magistratura (det øverste råd for retsvæsenet) og umiddelbar afsættelighed i tilfælde af negativt udfald af vurderingen af den honorære dommers erhverv)?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 1999/70/EF af 28.6.1999 om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP (EFT 1999, L 175, s. 43).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgericht Kiel (Tyskland) den 12. oktober 2018 —
KH mod Sparkasse Südholstein**

(Sag C-639/18)

(2019/C 25/20)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Landgericht Kiel

Parter i hovedsagen

Sagsøger: KH

Sagsøgt: Sparkasse Südholstein

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Indgås der som omhandlet i artikel 2, litra a), i direktiv 2002/65/EF⁽¹⁾ en aftale »under anvendelse af et system til fjernsalg eller fjernlevering af tjenesteydelser drevet af leverandøren«, hvormed en eksisterende låneaftale ændres udelukkende for så vidt angår den aftalte forrentnings størrelse [org. s. 2] (tillægsaftale om forrentning), når en filialbank kun indgår låneaftaler om finansiering af fast ejendom med sikkerhed i ejendommen i sine forretningslokaler, men i de løbende forretningsrelationer til dels også indgår aftaler om ændringer af allerede indgåede låneaftaler udelukkende under anvendelse af fjernkommunikationsmidler?
- 2) Foreligger der en »aftale om finansielle tjenesteydelser« som omhandlet i artikel 2, litra a), i direktiv 2002/65/EF, når en eksisterende låneaftale udelukkende ændres for så vidt angår den aftalte forrentning (tillægsaftale om forrentning), uden at lånets løbetid forlænges eller dets størrelse ændres?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/65/EF af 23.9.2002 om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugerne og om ændring af Rådets direktiv 90/619/EØF samt direktiv 97/7/EF og 98/27/EF (EFT 2002, L 271, s. 16).